

Какво чудо! Това припомняне, присъединено със други, стигаше да ми омегчи сърцето, и сълзистъ се махнахъ.

Сутрината на 10 Септемврия, пригърнахъ моятъ пръввсходенъ комисаринъ, и тръгнахъ. Познавахми се само отъ единъ мѣсець насамъ, и ми се видеше веке като единъ ветхъ приятель. Обладана съсъ чувството на хубавото и на честното, душята му бѣгаше отъ лукавството, отъ вѣроломството, и това нѣ отъ безумие, а отъ тая любовъ за една благородна простота, която се намира у сичкитъ прави хора.

Когато пѣтувахъ, на едно мѣсто, дѣто се бѣхми спрѣли, единъ ми каза тайно: «Пазете се отъ тоя ангель хранитель; ако да не бѣше отъ ония на тъмотата, не щѣхъ да ви го даджтъ.

« — Обаче се мамите, рекохъ му азъ; азъ съмъ душевно убѣденъ, че се мамите.»

Той ми отговори: «Най лукавитъ сж ония, които се показуватъ най прости.

« — Ако е тѣй, отъ сега не трѣбува веке да се вѣрува на добродѣтеля на никого.

« — У обществото има нѣкои положения, дѣто човекъ може да намѣри съвсѣмъ учтиви прѣнасяния, нъ никакъ добродѣтель! нѣ, никоги добродѣтель!»

Азъ му отговорихъ само: «Прѣкаляванъе, господине! прѣкаляванъе!»

А той постоянноствуваше да ми казува: «Азъ съмъ послѣдователенъ.»

Прѣкъсенъхъ ни. И си напомнихъ *каве а консекуентарисъ* на Лейбница.

По злополучье по многото хора разсѣждатъ съсъ